

Babišistán – vrcholná fáze uchvácení státu

Často si mnozí říkáme, že už nemůže být hůře. A pak nás nová realita přesvědčí, že jsme se krutě mýlili. Člověku je někdy až stydno, když pozoruje další a další produkci „varietních umělkyň a umělců“ našeho Babišistánů. Za nedlouho budeme v ulicích potkávat kromě andělů a Mikulášů i čerty. Tak mě napadlo, jak asi vypadá peklo? Kdysi to popsal Jan Zábrana ve svých pamětech. On si představoval peklo jako uzavřenou místnost, z níž se nedá odejít. A v té místnosti je plno podivných lidí a všichni civí na televizor, který nejde vypnout. A teď si představte, že v té televizi běží non stop mediální výstupy našich vrcholných představitelů – předsedy vlády, prezidenta, mluvčího Hradu, předsedy Poslanecké sněmovny, vybraných poslanců, vybraných hejtmanek...Je to smyčka, která jede pořád dokola. No prostě peklo. Ještě by se k tomu mohly promítat diskusní příspěvky z vybraných internetových médií, a to by už byla hotová apokalypsa.

Každý do sebe zahleděný vůdce obvykle dělí svůj svět na lokaje a nepřátele. Babiš není výjimkou, spíše naopak, je přímo učebnicovým exponátem. Nepřítelem je pro něj civilizovaný svět a jeho přirozená pravidla. Jemu vyhovují móresy bezohledných barbarů východních despotií. On to prostě pochopil, jak to s těmi Čechy zmáknout. Učitelem mu mohl být i jeho krajan Gustav Husák. I za jeho éry byl nepřítelem Západ a masy se měly tak nějak spořádaně relativně dobře. Babiš zkouší co všechno mu ještě projde. Lakmusovým papírkem byl příběh jeho syna a jeho prapodivný výlet na Krym. Od té doby je Andrej senior přesvědčený, že mu projde vše. Další kauza přebije tu včerejší, audity sem a audity tam. Za chvíli tomu už nebude nikdo rozumět. Všechno to jsou účelovky těch, kteří mu závidí jeho mega úspěchy. A tak po těch všech galaprehlídkách jeho lumpáren je jisté, že má jednoho skutečně vážného nepřítele. Ten se jmenuje Andrej Babiš, vytočený do běla a prskající jako vánoční prskavka.

Kdo chce všechno, tak nakonec nemusí mít vůbec nic. Moc moci mu moc chutná. Absolutně. Je to jako droga, díky níž jde do dalších a dalších válek. Jenže už nemá kapacitu si pamatovat všechny svoje lži. Vrství jednu za druhou a repertoár se vyčerpává. Chorobně touží po tom, aby se ho lidi báli a zároveň ho obdivovali. Jenže to tak úplně nefunguje. Poměr lokajů a nepřátel se v čase proměňuje, a i přes podivné průzkumy veřejného mínění už to není v jeho prospěch. Nepomohou ani nákladné Potěmkinovy vesnice. Jeho špatně skrývaná zloba eliminuje i pocity lítosti, které by mohl u citlivých duší vyvolávat. Začíná jeho poločas rozpadu. Jediným útekem před neblahým osudem pro něj může být rychlý prodej zadluženého Agrofertu, a po dohodě se Zemanem se pokusit získat jeho post prezidenta. Ovšem to vše jedině a tehdy, když to bude opravdu hodně rychle. Jinak začne ztrácet spojení expresním způsobem a pak už nebude fungovat ani žádný plán B. A ještě v jedné věci čeká Babiše neblahé procitnutí, a totiž v tom, že politika nezná slovo vděčnost. A to i kdyby si ji náhodou zasloužil. Dříve neporazitelný predátor se může dočkat mnoha proměn i ve svém blízkém okolí. Gloriola supermana splaskne, a to se všemi důsledky z toho plynoucími. Pak nepomůžou žádné motivace a ani tajemné složky na různé kverulanty. Všechno má svůj strop a své limity, i když to dlouho vypadalo, že to u něj platit nebude. Stát by prostě neměl být servisní organizací jednoho nenasyty.

Každopádně nás všechny čeká vystřízlivění z těžké kocoviny Babišistánů. Měli bychom se poučit, minimálně v tom, že oligarchizace státu není ta správná metoda řízení a správy země. Postzemanovské a postzemanovské období by bez tohoto probuzení mohlo přinést jejich recidivu. A to už by znamenalo obrát kormidlem směrem pryč od tradičních demokracií k úplně jiným modelům a prioritám. Neboť prokazatelně platí, že vždycky může být ještě hůře. Minulý týden běžel v České televizi snímek 1984, zfilmovaný román George Orwella. Stále velmi poučné varování. I pro náš Babišistán.